

[Bjørn Elmquist]

vores klare besked til dem være: Stop denne politik! Her er I gået for langt! Lad demokratiet brede sig til de besatte områder og vel at mærke på områdernes befolknings egne præmisser, efter deres egen beslutning og ved iagttagelse af deres egen selvbestemmelsesret.

Denne klare besked udspringer også af et forhold, som jeg ikke synes skal passere upåagtet i denne debat. Hvad der sker i de besatte områder, også af overgreb fra de israelske myndigheders side, er vi i hele verden vældig godt orienteret om. Det skyldes, mener jeg, det israelske samfunds principielle åbenhed. Jeg er godt klar over, at mange af de reportager, vi har set i fjersynet, stammer fra andre tv-hold end israelske, f.eks. amerikanske eller andre fremmede, men de har altså haft fri acces til området. Tænke sig, hvis offentligheden fik samme form for dokumentation forevist i medierne lige så hyppigt også fra andre akutte konfrontationsområder, hvoraf jeg eksempelvis skal nævne Afghanistan.

Her ser vi demokratiets styrke og svaghed udstillet, eller jeg vil nok hellere her kalde det sårbarhed end svaghed.

Og hvad så med det fremadrettede? Hvad kan vi, Danmark, gøre? Ja, jeg vil henholde mig til det, der er indeholdt i udenrigsministerens svar, og til den dagsorden, som blev foreslået for et øjeblik siden.

Vi må arbejde for indkaldelsen af en international fredskonference i FN-regi. Vi må kræve, at den israelske besættelse ophører. Vi må sørge for, at det palæstinensiske folks rettigheder respekteres, og at Israels eksistens sikres.

De andre emner, som hr. Anker Jørgensen og hr. Pelle Voigt var inde på: oprettelsen af en palæstinensisk stat, spørgsmålet om PLO's rolle, og hvordan de skal passes ind i sammenhængen, er emner, som vi i mit parti synes vi hellere skal lade ligge, indtil denne fredskonference er kommet i gang. Hvis der allerede på forhånd fra udenforståendes side – og som sådan må Danmark i denne sammenhæng bestemt opfattes – stilles rigtig mange detaljerede krav op, kan vi risikere at blokere den forhandlingsproces, som vi jo så gerne alle sammen vil have sat i gang.

Det er selvfølgelig beskedent, hvad Danmark selv alene og direkte kan gøre, men ved den brede enighed, der i dag tegner sig i forbindelse med denne dagsorden, som ikke er profilløs,

som ikke er tandløs, og som forhåbentlig bliver refereret bredt og vidt i danske medier, trods denne enighed – man kan jo godt være bange for, at jo større enigheden er, jo mindre vil der blive refereret fra vores debat – synes jeg, vi har givet et så klart signal som overhovedet muligt til andre nordiske lande, til vores EF-partnere, til FN-systemet, til den amerikanske udenrigsminister, George Shultz, og ikke mindst til parterne i denne ulykkelige konflikt om, hvad vi fra dansk side mener, der bør gøres, som hr. Per Stig Møller sagde det for et øjeblik siden.

Vi har her udtrykt kritik af, hvad der er sket fra en venligtsindet nations side, vi har udtrykt støtte til palæstinenserne rettigheder, men vi har ikke gjort det ude af balance og ude af takt med vor hidtidige politik.

Lone Dybkjær (RV):

Også jeg vil godt sige tak til udenrigsministeren for hans svar på forespørgslen. Jeg synes, det var et godt og velafbalanceret svar med et rigtigt perspektiv, idet det udtrykte forståelse for den situation, palæstinenserne er bragt i, samtidig med at det udtrykte forståelse for Israels behov for sikkerhed. Og endelig fastholdt det perspektivet, nemlig fred i området.

Inden jeg går over til forespørgslens hovedemne, vil jeg godt trække et par ting frem fra den danske debat og den danske reaktion.

Det har været sagt, at medierne i meget høj grad har fremstillet problemerne ensidigt i den senere tid. De har været meget koncentreret om de israelske overgreb og mindre belysende, når det drejede sig om overgreb og uroligheder fra den anden side, og det er vel rigtigt. Men baggrunden er, at Israel som besættende magt overtræder sine folkeretlige forpligtelser. Baggrunden er, at Israel svigter gennem anvendelse af vold, overgreb osv., som rammer uskyldige personer.

Jeg kan godt forstå overrabbiner Bent Melchior, når han i B.T. den 6. februar 1988 skriver: »En enkelt blottelse, og det er ude med Israel – det sidder i blodet og i knoglerne på enhver israeler.« Men det legitimerer for mig ikke den israelske handlemåde. Det tror jeg i øvrigt heller ikke det gør for Bent Melchior.

Det er altså ikke det, at vi ikke forstår og føler med Israel. Tværtimod. Netop de fælles oplevelser, Danmark har haft med jøder og jødiske flygtninge under krigen, gør, at vi føler tæt med